

ĐÀ LẠT VÀ EM

Phim Lồng ng

Lời Tâm Sự:

Trong tình yêu, tôi luôn muốn là kẻ dỗi khờ. Và thực tế luôn luôn trở thành kẻ dỗi khờ như mọi người. Nếu trong truyện các bạn thấy tôi có vẻ đào hoa như nhiều bạn thân thì ngớ ngẩn. Thốt ra cho vui. Tôi là người dốt nhớt trong đám bạn bè thân thiết. Tôi có nhiều bạn, bạn đời mới bình thường, và mới gì gì. Nhưng tôi vẫn muốn và phải nhiều bạn bè của tôi. Họ chính là thân thiết, là người vui, người cảm hứng mới khi nhận được chỉ tiết về họ. Họ cũng trở nên tình bạn thấy chung, lý tưởng tuy dễ đi cho niềm tin đã chọn kẻ cớ khi không còn gì để bám víu, trong đời bình thường. Họ đã chỉ nên đưa can đảm, chỉ nên thấy tuy dễ đi, và thua trong danh dự.

Họ là Nguyễn Đức, Võ Văn Long, Trần Văn Trân, Lê Thị Thiệt, Quách Thị Ngọc, Nguyễn Lê, Đỗ Đức Chiên, Nguyễn Văn Hùng, Bùi Cao Thắng, và còn nhiều người khác. Và nhiều đàn anh Nguyễn Văn

Huân, Trần Tiễn san, Lê thanh Tòng, Lê bèo Toàn, là anh Năm Nhí (LĐ 6 BDQ, khóa 12 TĐ), và đàn em tôi, Phú, Giai (tđ 34 BDQ, khóa 24 DL) đã chọt bên dãy Tisch Bà, bên quán Hoà Ân, chọt khi chọt a đọt c họt ng ngày đi phép nào cọt a Quân Đọt i, chọt khi ngọt i yêu chọt a nhọt n đọt c lá thọt tọt đọt n vọt mọt i trình đọt n gọt i vọt .

Họt là trung đọt i trọt ng cọt a tôi, chọt khi vọt a có ngọt i yêu, cô chọt quán đọt thọt ng tọt i Dalọt t. Họt nọt mọt i ngay Dalat, bên nọt mọt mọt , và giòng nọt c mọt t cọt a ngọt i yêu khi thọt y tọt i sau cuc hành quân. Kêu hai ly cà phê, nhọt ng chọt mình tọt i ngọt m ngòi báo tin cho cô, ngọt i mọt i quen cô không còn nọt a. Cô chọt quán vọt i mọt y cành hoa theo tọt i lên Mọt Thánh trên đọt ng Nguyọt n Hoàng , nhìn nọt mọt mọt i, không bia, không tên tuọt i, không cọt ngày sanh, chọt có sọt quân, viọt t trên miọt ng gọt nhọt , bên cọt nhọt mọt t dọt mọt mọt i chọt n. Ngày hôm sau, ghé quán cà phê, cũng vọt n hai ly cà phê, cô chọt quán cho tọt i nghe đọt i nhọt c cô mọt i mua "Họt i Tọt ng", bọt n nhọt c tọt i nhọt tọt í bây gọt .

Họt là nhiọt u ngọt i, nhiọt u binh chọt ng, nhiọt u quân trọt ng. Họt gọt p tọt i trong quân trọt ng khi bọt t đọt u đọt i lính. Họt gọt p tọt i khi đi hành quân, khi bay yọt m trọt , trong Trung Tâm Huọt n Luyọt n, khi đi họt c tọt i Mọt . Họt gọt p tọt i trong sàn nhọt y, trong quán cà phê, bên bàn billard, và ngay cọt nhiọt u ngọt i nọt u có đọt p tọt i sọt viọt t truyọt n vọt họt . Lý Tọt ng, tọt i đã sọt ng chung nhiọt u năm, đã cùng phe đá bóng khi ọt trọt i 53, Cùng Sọt n, đã cùng làm ruọt ng chung khi ọt trọt i A 30, đã nói chuyọt n trọt a thọt Bọt y khi nó nọt m bên bọt i chuọt i nghọt trọt a, ngày hôm sau trọt n trọt i.

Còn nhiọt u mọt . Họt là các bọt n ngay bây gọt , biọt t tên, biọt t đọt n vọt , biọt t đọt chọt email, nhọt ng chọt a họt biọt t mọt t. Mình nhọt n ra nhau vì cùng màu cọt , sọt c áo, và cùng niọt m tin vọt ng chọt c. Mình đã làm gọt n họt t nhọt ng gì binh chọt ng đã giao phó, mình là kọt chiọt n bọt i trong mọt t cuc chiọt n không đọt c Chiọt n Thọt ng (By Westmoreland, 4 Star General, US Army)

*

Cọt mọt t giọt y phép trong tay, tọt i ọt t đọt t chọt y ra phọt Pleiku, ghé mua vé máy bay, cũng may có vé đi liọt n. Cô bán vé vọt a trao tọt m vé vọt a đọt n đọt :

- Chúc Trung úy đi phép vui!

Tôi đang vui nên chỉ cảm nhận rời rời phòng vé. Nhưng mỗi khi, thế nào cũng phải nói dăm ba câu chuyện vui vẻ với người đi phố. Cô bé nhìn tôi lên chiếc xe Jeep lái vui vẻ, vui vẻ ngoảnh tay vui vẻ cười. Chỉ vậy thôi, tôi chỉ có một tiếng động nhỏ. Tôi nhìn thấy chiếc Quạt điện, nếu có gì phép phải báo cho Quạt. Tôi lái xe lên đường Phan Đình Phùng. Nhưng mỗi khi, chực ngang qua nhà Quạt xem thế nào đóng cửa hay mở, rời rời chỉ chực chờ chiếc xe như tôi và Quạt ngừng hẳn. Tôi bóp còi xe 3 tiếng, nếu Quạt nghe, và không có ba Quạt ở nhà là cô bé chực ra gặp tôi ngay. Hôm nay, cũng như thế thôi. Tôi bóp còi xong chỉ khoảng 5 phút, không thấy Quạt ra. Thêm 3 tiếng còi nữa, nhưng khi Quạt nghe tiếng chuông kêu ra, có lẽ chỉ cần 15 phút, mỗi thấy Quạt chực chờ nhanh, nhẩy lên xe. Cũng như vậy thôi nhưng hoàn toàn không có, phải lái xe về Bình Hòa. Hai hôm còi cũng chưa thấy Quạt, tôi nghĩ bụng chỉ thêm chút nữa, nếu không có, lái xe đi mua ít đồ lót vải rời rời. Tôi không lái tới Phan Đình Phùng Hoàng, số Phan Đình Phùng hay Kim Đông chỉ đi vòng vòng thì không có thì giờ. Nói đúng ra là trên Phan Đình Phùng chỉ vậy thôi.

Vui tính lái xe đi thì trong nhà có bóng người chực ra, không phải Quạt, Lan, cô em kế Quạt. Lan biết chuyện của tôi và Quạt, nên nhưng khi Quạt nhẩy ra gặp tôi, Lan làm liền. Thế thôi thì đưa tay, hay Quạt nhẩy tin, nhưng khi Lan nghe nói chuyện với tôi. Lan thua Quạt 3 tuổi nên nhưng khi chực chờ biết chuyện gì để nói. Quạt hay nói với tôi, Lan theo phe với anh nên có ai thì lúng lúng, Lan chỉ nói cho Quạt em có người yêu rồi, làm ông nào nghe cũng thế thôi.

- Uống ghê há, sao em không năn nỉ Lan nói đi, nói cho Quạt không có ai theo hết. Tôi chỉ cần Lan

- Dạ, đừng em thế nghe, mà anh có buồn không? Tôi cười buồn hả?, ít khi lắm, vui lắm buồn chỉ cần gì giờ để cần ai? . Lan ôm chàng người tôi, hơi thế nóng nhẩy bên vai, Quạt hôn tôi, còn nói nhẩy o tôi, em thích típ đàn ông như anh, cần gì rời bên ngoài nhẩy run run bên trong?. Hai đứa cùng cười, tôi thấy như Quạt ra, tôi mừng như Quạt, em đừng anh lái xe.. anh đừng quăng rời nè..

Lan đưa tôi đi gặp như, Quạt vui vẻ với vui vẻ: "Ba em đang có khách, em không ra bây giờ để anh chực đi, khoảng nữa giờ quay lại, cảm không để lên Phan Đình Phùng Hoàng, cảm không để cà phê Dinh Điền .....(ký tên QL)".

- Chỉ Quạt điện anh phải rời rời không chực chờ gì anh luôn đừng y! Lan nói:

- Chọc chọt anh trộm rùi, mai anh đi phép mát tu n, Lan muốn mua quà gì không?

- Anh mua cho chị Quỳnh, em ké đợc rùi. Em thích khoai lang khô nh k anh cho em đó!
Lan cười.

- Anh sợ mua nhieu cho em và chị Quỳnh! Tôi nói.
Tôi trộm chị đợc Quỳnh khi trộm đã xỏ chị u, đợc u xe khu t mát cây chùm ru t, bóp còi xe 3 ti ng. Kho ng vài phút sau, tôi th y Quỳnh, tay cầm mát cu n v , đi th t nhanh ra chị tôi.
Quỳnh lên xe:

- Anh lái lên đợc ng Toà Án đi! Chị em lâu không? H i tr a, em nóng ru t ghê đi. Ba em có khách, em đâu dám đi, còn anh đi nhieu n i không , có lên Phợc ng Hoàng không ?

- Em cho anh mát danh sách dài, 4 năm chị "c m" thì đi đâu đợc c n a.

- V y mà em còn chị a yên tâm. Đợc anh t do thì hai ngày sau chị c gì g p. À, anh đi phép bao lâu? Quỳnh cười.

- B y ngày, hai ngày đợc ng. Tợc ng cợc ng là chín ngày!

- Trộm i, anh đi nhieu quá v y.

- Đi phép có b y ngày mà nhieu, Tôi b t cười:

- Nh v y là anh v đây chị u th b y. Ph i chị em đi đợc v i anh thì vui bi t m y. Ai cũng nói Dalat đợc p, và các cô Dalat, má đ , môi hợc ng, cũng đợc p n a. Tôi nhin Quỳnh, em cũng má

đi, môi trái tim, chẳng thua ai, Quỳnh, nói nhảm bên tai tôi, bác kể chuyện nhảm nhảm ai chê được, tôi buồn cười, anh bác kể, còn em là gì, cũng bác kể chuyện không xéo nhảm anh.

- Tôi đi tiếp, đi, tiếp nhé. Phải chi anh và em cùng đi thì tuyệt, em biết không? Có một nhà Văn đã viết " Vô phúc cho người nào lên Dalat một mình". Nhờ vậy anh đâu hoàn toàn vui đâu, xa em là một hạt cát rơi. Tôi vừa nói vừa nắm tay Quỳnh.

- Anh thì nói hay lắm, ai mà tin cho được.

Nhìn khuôn mặt buồn cười của Quỳnh, tôi an ủi:

- Nhà, anh mua quà về cho. Em thích gì nào?

- Anh mua cho em chậu hoa hồng, vài cuốn pense'e, một món, đậu và khoai lang khô nữa nhé. Bà em nói với con Hồng nghe anh sắp đi phép, nó dặn anh phải mua nhiều khoai lang khô cho nó! Quỳnh cười cười nhìn tôi.

- Cháu cháu nhé! Về tới Dalat, ngày hôm sau anh đi mua liền!

Như đã dặn, Quỳnh chọt cuốn ngón tay có đeo chiếc nhẫn Võ Bông của tôi, nhìn tròn và tháo chiếc nhẫn ném chọt trong tay.

- Anh đưa chiếc nhẫn cho em giữ gìn.

Không cần nghe tôi cười, Quỳnh đeo vào ngón tay giữa của mình, tỏ vẻ khen, vừa ghé đi. Tôi im lặng theo dõi cách của Quỳnh, nàng đi nhìn:

- Em phải đi, không thôi, anh đừng cho người khác mất!

- Ai mà lấy! Tôi nhớ nhớ:

- Trúng! Anh nói em không tin đâu. Ai cũng không quen, không biết, khi đi với anh rồi thì mới thấy. Anh có nhớ, khi anh gặp cô Thu trong bệnh viện không, chút xíu mà cũng đòi cho cô ta mượn chiếc nhẫn. Tôi nay trở đi, coi nhớ nhớ của em.

- Em đeo nhẫn, liệu có ai hỏi em, em biết trả lời không?

- Biết, anh hỏi đi!

- Em khóa máy?

- Khóa 20.

- Bình chúng nào?

- Dalat!

- Trúng. Bình chúng mà trả lời Dalat,

- Chớ sao! Quên vĩnh mất.

- Thôi cô ơi. Binh chông là lính gì. Biệt Động Quân.

- À quên, binh chông là lính gì, em nhớ rồi.
Quanh lý trong ví nhá, mặt chiếc nhẫn vàng tây:

- Anh đeo chiếc nhẫn này tạm đi. Em làm bữa rồi đi y. Vợ a nói vợ a đeo vào ngón tay tôi, và hôn chiếc nhẫn,

- Anh sẽ đeo cho tôi khi nào em đòi lấy cho người khác thì thôi. Tôi cần, khi phải làm bữa.

- Ngày mai mấy giờ anh ra phi trường. 9 giờ sáng, chắc em đi a anh không đi c. Anh về
Đà Lạt nhớ ngửi mùi cho khỏe nghe.

Không nhìn Quanh, tôi chép miệng, đi phép mà em nói ngửi mùi. Tôi tát nước vào má của
Mẹ

- Nhớ ng mà em muộn vậy, anh bay buổi tối, em không gọi anh nữa

- Yên chí đi, anh ở nhà không đi đâu hết. Quanh cần.

Tôi và Quanh tiếp tục nói chuyện. Mùi khi Quanh hát cho tôi nghe, mùi câu Quanh
đi đi tới tới vui, đang nói. Quanh chọt kêu:

- À, tý nữa em quên. Anh cần lý, đi phép tiêu cho rồi ng rãi. Quanh đi a cho tôi chiếc phong

bì.

- Không, anh không cảm đâu. Em còn đi học, giờ lấy mà dùng. Tôi thì chỉ.

- Em còn ở nhà, má em cho. Em đâu có tiêu, anh cảm mang theo đi. Quanh năm n.

- Không, cảm ơn em. Tôi cảm ơn quy.

Cùng cùng Quanh đành phải vào chi c ví, thôi đành dành khi nào hai đứa đi uống cà phê với y. Trừ thì, Quanh ghé tai tôi, hôn tôi, sau cùng, ngửi ngay ngửi n, lấy tay vuốt lấy quần áo cho ngay ngửi n:

- Em phải vui. Mai anh đi vui vui. Em chỉ anh.

Tôi đứa Quanh vui. Trừ c khi xuống xe, Quanh hôn nh lên má tôi, d n dò,

- Bây giờ anh phải vui Bi n H ngay. Không đứa c ghé đâu n a nhe.

- Em cảm yên tâm đi. Tôi ngửi ngon em nhé.

Tôi bắt đền xe. Chỉ Quanh vào trong cảm, tôi mới đi. Trừ s ng lành nh. Tôi lái th t nhanh, hôn n a giờ sau với tôi Bi n H.

Chuyến bay nh nhàng đáp xuống phi trường Liên Kh ng, xe đứa tôi về thành phố. Cũng hôn n m t năm, mới về Dalat, ngang qua khu Hoà Bình, cảm nh v t không thay đổi nh u. R p Hoà Bình, tìm đ ng h Ti n Đ t, nhà hàng Shang sai, bánh mì Vĩnh Ch n cũng v n nh cũ, Tôi ghé

cà phê Tùng. Vào vào tiệm, gặp luôn mấy thằng bạn cũ, rồi đi đánh billard và tối đi night club, tôi thích lắm. Nhưng, bạn tôi đưa tôi về nhà.

Ba má và em tôi mừng. Má tôi nấu cơm, cơm gia đình ăn. Nhà tôi không có em gái, nên lúc còn ở nhà, mấy việc vặt vãnh thì do tôi. Ba má tôi bận suốt ngày, do đó nấu cơm, rửa chén, quét nhà, tôi làm hết. Khi tôi đi xa, thì tối thì thằng em kể chuyện. Má tôi thấy tôi mệt nhọc thì mừng. Ít khi tôi nói chuyện hành quân khỉ cặc. Ba má tôi chờ thời cơ bắt về để lính nguy hiểm khi tôi và tiểu đoàn đánh Dalat vào tỉnh Mơ u Thân. Nói chung, tôi không phải lo giúp gia đình vì nhà tôi có tiệm tạp hóa, còn thêm vườn rau. Chỉ một tuần duy nhất, tôi lãnh lương sau mấy tháng ra trường, thì lương trung Sĩ lên lương sĩ quan, lãnh được khá khá tiền, tôi gửi về cho má tôi. Sau đó, cơm lấy ăn, nhai vài ngày nữa, thì nào cũng phải xin má tôi chút ít khi đi. Thằng Nhưng, bạn tôi khi còn nhỏ, đi lính đưa về phải nên khi nào tôi về là đi chơi chung, ăn ngủ tối nhà tôi luôn. Tôi dặn má tôi mua sơn mọt, khoai lang khô, còn hoa tươi thì má tôi mua trước ngày tôi đi. Má tôi rất mừng rất khi chi tiêu, bao giờ bà cũng mua hơn số tôi nhé. Bà nói,

- Con mang đi cho bạn bè ăn chung. Mấy khi con về về nhà, mấy ngày có mấy món khác nhau.

- Nó mang đi cho bạn gái nó đó bác ạ. Thằng Nhưng nói.

- Kìa! Nó cho ai cũng được!

Tối đó, tôi và Nhưng ghé quán cà phê gần nhà nghe nhạc. Hai đứa ăn uống sôm. Nó kể chuyện mấy cô bạn thì tôi biết, cô nào còn, cô nào lấy chồng. Nhưng hỏi tôi,

- Mà có gặp Hoàng Quân không? Nó về Saigon, làm xướng ngôn viên cho đài Quân đội rồi. Còn con Oanh, đứa bạn Hoàng Diễm, tao thấy nó đi về anh trung úy. Con Sang Duy Tân, tao mấy gặp nó, nó còn thằng mà. Nó gặp đâu cũng hỏi về mày. Sao mày không cưới nó đi. Con mọt, con thúi khoán, mà cơm ăn, vài bữa cũng mệt thôi.

- Tao chờ nghĩ thì lập gia đình. Tôi cần,

- À còn Hoa, Bu đi n, em d o này th y đi xe Jeep C nh Sát. Ông b nó, khóa đàn anh mà, Ch Huy Tr ng trung tâm hu n luy n C nh Sát đã Chi n. Coi nh xong. Em Đà, đ ng Thành Thái, cũng h i mây, d n tao khi nào mây v cho cô y bi t tin. Mai mà g p nó không?

- Ch a bi t.

- Pleiku, mà có em nào không. Ch c đ p h ?

- X u đ p tùy theo ng i đ i đi n? Tôi ch c Ng .

- Hai đ a n m nói chuy n th t khuya m i ng . Sáng hôm sau, hai đ a tôi đi ph . Tôi và Ng ra ph . U ng cà phê xong, tôi và Ng đi mua vé máy bay li n. Vào qu y vé, tôi h i mua vé Pleiku. Cô ta dò th t k ,

-Th a trung úy, không còn vé đi Plei ku, m t tu n ch có hai chuy n.Vé bán h t r i. Tôi lo l ng, h i vé đi Kontum. Th t may m n khi còn vé. Tôi nói v i Ng ,

- Tao đi Kontum r i theo đ ng b v Pleiku. Pleiku - Kontum cách nhau 48 cây s thoi,

- 48 cây s thoi cũng đ Trung úy à. Cô bán vé vui v i tôi.

- Nh ng Plei Ku, Kontum không nh Dalat - Đ c Tr ng. Đ ng hay b k t l m, nh ng dù sao cũng h n là tr phép. Tôi c m n cô bán vé vui v và t t b ng.

Ng ch tôi ghé nhà Sang, ngay đ ng Duy Tân. Đã quá lâu, tôi không ghé căn nhà này. Nhà 4 t ng, l u đúc. Ngày x a, tôi và Sang đi ch i khuya v , Sang không cho tôi m đèn, vì s

tôi làm đèn. Sang chắp đèn dẹt ở bếp và phòng Sang thôi, còn Sang nắm tay tôi đi trong bóng tối vì sợ ba má Sang thất lạc. Hai ông bà, ba má Sang cũng thất lạc tôi, luôn luôn mất đường cho tôi. Má Sang dặn tôi,

- Cháu mới ba má cháu ghé nhà thăm hai bác.

Tôi đã cố gắng quên luôn cố gắng quên. Sang cười khi nghe má Sang dặn tôi,

- Anh Long chắp đèn có vẻ mới. Anh sợ không còn bay bướm đêm nữa. Vả nói vẻ nắm tay tôi.

Sang đi trung bình, nhàn nhàn nói chuyện duyên dáng, ít khi đi chậm. Mới lên tôi đi nhà, hai đứa tôi đi chậm, xem phim hay đi nghe nhạc. Nhiêu bạn trẻ đi mua, hai đứa đi nhà. Sang kêu bạn bè về làm bánh, nấu chè, rất vui. Có thời gian tôi nghĩ bạn, cố gắng Sang. Sang nói,

- Anh đừng lo tiền bạc. Em có tiền riêng của em.

- , Sang cho anh suy nghĩ. Tôi nhìn khuôn mặt rưng rưng của Sang.

-Xa em, anh đi gặp người khác. Biết bao giờ anh mới quyết định, chớ anh đi già luôn. Sang thất vọng.

Tôi cố suy nghĩ về lời nói của Sang. Tôi thất lạc Sang, mà cũng vì thất lạc nên lời do dự. Đợi lính này đây mai đó, lên lên, ngày qua ngày. Chờ có thời gian hành quân nhiều ở Lâm Đồng và Dalat, tôi và Sang mới nhiều thời gian gặp gỡ. Xa mặt cách lòng, nhiều khi thành đúng. Cảnh của vựa, Sang lộ ngời ra, chốt tay tôi, mặt rưng rưng :

- Anh Long! Anh về hỏi nào về?

- Mười vò hôm qua,

Sang chào Ngõ. Tôi nhìn quanh quẩn. Sang hiểu ý,

- Ba má em đi công việc hai ba ngày mười vò. Hai anh ăn sáng chưa? Em làm bánh mì cho anh nghe. Anh Ngõ ăn gì nghe anh Long luôn nghe. Bánh mì Vĩnh Chấn, ăn vò Paté là món anh Long thích nhất đó anh Ngõ. Anh Long, pha cà phê giùm em đi.

Tôi thò tay phở Sang khi dọn thức ăn, mười khi hai đứa gặp nhau. Căn bếp sạch phòng ăn, hai đứa thích ăn ngay tại chiếc bàn trong bếp hôm. Họa hoằn lắm, tôi tôi mới ăn chung vò ba má Sang. Sang dọn cơm cho ba má Sang ăn riêng.

- Em uống gì Sang?

- Anh pha cho em ly ca cao, ít sữa thôi.

Pha ly ca cao xong, tôi múc một muỗng sữa lên mời cho Sang thử. Ba đứa tôi ăn bánh mì, trứng, Paté, và thịt nguội. Tôi khen Sang làm gì nghe bánh mì Hà Nội Phan Đình Phùng quá. Sang nói nhảm bên tai cơm tôi;

- Hai anh tính đi chơi đâu không, hay em chuồn bỏ nư mà Quàng nghe. Em mời húc đồ đồ món này đây,

- Thôi tôi đi công việc. Long ngó lại vò Sang, khi nào mà muộn tao đón. Ngõ biết ý.

- Tôi em đi chơi. Nư tôi, anh Long ngó lại xe của em vò cũng đồ đồ, khi phi anh. Sang lạnh

trí nói về Ngõ v.

Tôi và Sang đưa Ngõ ra cửa, rồi mới quay vào nhà. Chỉ còn hai chúng tôi, tâm tình cửa Sang đưa c tuôn ra thối mái:

- Đeo này thấy anh thay đổi nhiều, anh có đi hành quân nhiều không? Mới lên nghe tin đánh lên ở Kontum, Plei Ku, em lo ghê đi! Tôi buồn thấy em buồn là biết lên. Em ở lì trong nhà. Thấy nh thối má em hỏi v anh, em ch ng biết trả lời ra sao. Em mà biết biết đ ng quân đi đánh nhau hoài nh v y, em không cho anh đi Biết Đ ng đâu. Lính gì xa nhà hoài.

- Cũng vì v y mà anh c phải sai h a v i em. Tôi c i,

Sang buồn buồn,

- Nói v y ch , thì u gì buồn em l y ch ng tác chiến. Tôi ngày hai đưa mình quen nhau, em biết nhiều v lính l m.

T nhiên tôi so sánh Sang và Quỳnh. V i Quỳnh thì tình c m lãng mạn hơn. Còn v i Sang thì tình c m có v gia đình hơn. Tôi nén tiếng th dài.

- Hôm nay, ch ng trình mình ra sao? Sang hỏi.

- Cho em ch n đ y!

- Th t không? Sang nhìn tôi.

- Tất nhiên!

- Vậy thì nghe cho rõ đây Trung úy! Hai đứa a nhà tôi chi u, đi nghe nhạc night club, tôi và em ngủ c m. Ăn xong, khuya anh lấy xe em về, ngày mai tôi đón em đi ăn Phố Ng c Lan, uống cà phê Thủy T, rồi mới đi phố ch!

- Em không cho anh đi thăm bạn bè à?

- Không đi đâu hết. Em cho anh mua bưu thiếp u đi chào bạn bè, nhưng em đi với anh. Đ c không Trung úy? Sang hôn nh lên má tôi.

Tôi làm b đ ng nghiêm, tuân l nh. Sang đưa tay lên chào theo kiểu lính rồi ôm ch t vai tôi, g c đ u lên. Khi buông tôi ra, nhìn thủy Sang khóc. Tôi lấy khăn ch m nh vào mắt Sang. Sang và tôi ng i xu ng chi c gh dài:

- Em khóc làm anh kh quá.

- Kh b ng em không? Anh đi xa, gặp nhi u ng i i quên ngay. Còn em, nhi u khi đi qua nh ng đ n đ ng cũ tôi mình hay đi, em buồn ghê. Sang nh nh.

- Có ai theo em không? Tôi hỏi.

Sang trả i.

- Có, có nhi u là đ ng khác. Nhưng em vẫn ch anh. Anh biết không? Nhi u khi em th c m c, yêu nhau thì lấy nhau đâu có gì khó. Vậy mà th c t thì không d dàng nh em t ng. Em ch anh. Còn nhi u ng i i ch em. Má em th ng anh nh ng má luôn nói: "Con gái cũng nh cánh hoa. Ch có m t th i, hoa thì tàn. S c đ p thì thay đ i. Con phải lo cho mình. Má cũng

thằng thằng Long, nhưng nó là đàn ông, phận lo công danh sự nghiệp. Đành rằng lấy con, nó chẳng phải lo gì. Nhưng tính khí nó má biết. Đói nào nó chịu. Con chờ cho tới khi nào?" Cuối cùng, em tin có số. Chẳng lẽ em với anh chẳng có số yêu nhau thôi?

Tôi im lặng, Sang mỉm cười gật đầu, lấy hộp kẹo ra đưa ra hỏi tôi:

- Anh nhai gì đây không?

- Nhé! Em hôn anh khi ăn kẹo này.

- Thôi đừng xèo. Anh thích kẹo gì? Anh nhớ lần đầu tiên mình đi xem phim Ngọc Lan không? Anh đưa em kẹo, anh hỏi em thích kẹo gì. Em tưởng anh nói gì. Kẹo thật đẹp mà thơm ngon. Anh bóc đưa em. Anh nói em ngậm kẹo cho nó bớt mùi ngon. Em ngậm kẹo hỏi, kẹo có chấy ra, làm em bực mình. Anh còn nói, kẹo có cái kẹo có một cái kẹo có kẹo, em hôn kẹo trúng. Vậy mà em cũng tin, ăn chiếc kẹo hai. Lần sau, em vào bếp vào miếng là cần với đôi. Tôi đó em và anh luôn có kẹo kẹo trong sức tay. Anh đi, em mua luôn kẹo hộp, thỉnh thoảng mang ra ăn một cái để nhai.

- Nhớ anh hay nhớ ai? Tôi hỏi ngang.

Sang không trả lời thằng câu hỏi, nói tiếp:

- Anh biết không? Thỉnh thoảng tôi bận tôi, em mang ra cho mẹ đưa mẹ y cái. Cũng bận ăn. Tôi nó cảm ơn. Em nói tôi nó phải cảm ơn một người khác. Em chụp hình anh và em chụp khi anh mỉm cười ra trò. Bỗng nhiên mẹ, chiếc mũ kẹp trong tay, em ôm vai anh, hai khuôn mặt sát nhau. Trông anh sà ôi là sà. Mẹ đi y mà mẹ năm rồi. Anh chụp ảnh phải nói là ăn nh. Đói nào cũng thích mẹ y chiếc hình hai đưa chụp. Con bận em hỏi, hỏi anh có người nào gì thì u cho nó một người. Mà phải đẹp trai nghe. Em nói em nhớ anh cho nó. Nó cũng ngớ ngáo chịu lí. Nó nói tiếp,

- Mà tao thích anh nào nói chuyện phải có duyên nữa nghe.

- Mà mày chọn anh Lộng đi, mày có tốt cả. Tao đang cần "sang" anh Lộng để kiếm ông nào hỏi, gây ngô cho đời lo. Em trả lời.

- Anh cần mà nói chuyện có duyên không, hay mất mà thì ngon mà ăn nói vô duyên thì thôi đó.

Con Đài trả lời ngay:

- Mà mày mà nghe anh ấy nói chuyện là mày bắt ăn bánh vụn, mà cần tống mình ăn bánh tốt đó. Sang, mày kể chuyện anh Lộng cho mày ăn táo tàu thì tìm chè đi.

- Đài kể đi,

- Mà bắt t. Con Sang mới quen anh Lộng, bắt hai người đi ăn chè ở dục Minh Mộng. Mà bắt tìm chè táo nhân thì mình hay vô đó. Anh Lộng đang ăn trái táo, cần mất chút xíu, rồi nhìn nhớ hỏi con Sang. "Sao táo gì mà đẹp ng đẹp". Cô Sang do đó, "anh nói sao? Táo mà đẹp". Anh Lộng đưa cô nàng chiếc cốc nước có trái táo mới cần chút xíu. "Không tin cô cần thử coi". Cô Sang tống thì nhón tay cần mất chút, "Đâu có đẹp". Cô cần miếng nước coi. Cùng nó ăn hết trái táo. Anh Lộng lúc đó mới kêu mất ông bắt đang ngồi nhìn hai người qua người chung. Bắt anh Lộng nói: "Tôi thua cốc nước chè và cần bắt cần mất trả nữa". Sang hỏi, "Sao vậy". "Lộng và tôi cá là nó nói cô ăn trái táo nó đã cần mà cô ăn liền. Nếu cô ăn tôi phải chung bắt cần và chè. Nếu cô không ăn, nó thua". Bắt anh Lộng hỏi Sang, "Nó nói sao mà cô ăn ngon lành vậy". Sang để mất không trả lời.

Đang kể chuyện ngon trên, Sang chợt ngừng lại hỏi:

- Anh coi mấy gì rồi?

- Cũng hai gì chi u .

- Thôi, hai đứa mình xuống chớ ăn chút gì rồi đi chơi tí p.

Nghe xuống chớ tôi hỏi lòng chớ ng, Sang hỏi u ngay:

- Quán có cửa kính đằng hoàng chớ không phải ngoài trời đâu, đi vào Võ B mà ai dám đứa vào chớ không có cửa, tiệm này có mấy món ăn ngon lắm!

- Ngon sao bằng em nữa đợc.

- Khéo nh ghê! Anh ngói, em vào phòng làm một chút xíu nghe. À quên. Anh vào phòng cửa em một chút. Phòng khác rồi, không phải phòng trên lầu ba đâu.

Tôi ngón ngón nhng tòm coi phòng Sang ra sao. Trong phòng, có mấy tấm hình cửa tôi và Sang lòng khung. Một tấm hình tôi chụp khi còn SVSQ, vừa xem hình vừa chớ Sang thay quần áo. Lâu lắm tôi và Sang mới đi chơi. Trời đẹp, nắng ấm và không khí mát mẻ. Tôi và Sang đi ngang khu Hoà Bình, theo chỉc cửa ngang chớ lầu đợ xuống chớ dợi. Sang nép cửa nh tôi, nếm ngón tay tôi đợ a.

Sang chớ tiệm bánh Huế, bánh cuốn, hai đứa bợc vào. Tiệm có khoàng chớ c chỉc bàn, trang hoàng sạch sẽ. Sang ngói nhìn tôi ăn, và gợp chớ cho tôi. Lâu lắm rồi hai đứa mới ăn tiệm chung. Tôi gợp cho Sang miếng chớ bợ vào chén. Sang ăn ngon lành,

- Ồ Pleiku, có bánh này không anh.

- Chắc có ch, nhưng anh không biết ở đâu.

- Chắc anh không có ai đi ăn ? Anh nhìn ghé hé, nhìn thấy thì nghĩ p. Hay là ng i ta thấy tôi nghĩ p thì biết ăn không k p thì ? Sang nguyệt tôi.

- Hành quân liên miên, có thì gì đâu mà quen với biết. Tôi đánh trống l,

- Em không bao giờ tin n. À nghe nói có h quán Ph ng Hoàng ph i không anh. Anh có hay vào đó không?

- Lâu l m m i vào nghe nh c. Lâu l m m i nh y chung với b n bè.

- Anh nói chuyện làm nh ngu ng l m. c gì em có phép tàng hình. Em s bay lên Plei Ku để coi anh nói thật hay không?

- Anh có bao giờ nói d i em.

Hai đi ăn xong, Sang r tôi:

- Mình đi nghe nh c nghe. Quán cà phê c a b n em m i m , nh c hay, ng i đ p, m cúng...

Sang hôn má tôi thật nhanh nh s ng i ta biết g p. Sang r t vui khi đi với tôi. Sang nói:

- Anh kh i c n ng i đ p, có em r i. Anh m c đ r n thấy đ p và oai ghé!

- Thành phố này không hiểu đi rún. Em mà lên Plei- Ku, chỗ nào cũng rún. Giờ ng nh th b y ở đây, đâu cũng th y SVSQ, Võ B và CTCT.

- Anh không có ở đây, em cũng né ra Hoà Bình nh ng ngày hiểu u SV d o ph . Bu n kinh kh ng. Má biết em nh anh.

- Má nói gì không?

- Không. Má cũng th ng anh. Anh ch c n đ a ba má t i, má g em li n. Má nh c, "Con vi t th nói nó. Hai đ a l y nhau r i, má quen hiểu u, s chuy n anh v Dalat". Em tr l i; "Tr i, anh L ng mà má nói ch y v i ch t. Má có th y m y anh y ch n đ n v ch a: Nh y dù, Th y Quân L c Chi n, L c l ng đ c bi t, Bi t đông quân, h t đ c r i m i ra b binh. Có ông nào ra văn phòng đâu. Má nhìn em t i nghi p, "H hu n luy n sao mà hay th t. Sĩ quan mà ch t hiểu u ngang v i lính. Ba mà l i thích Sĩ Quan đánh gi c m i bu n cu i ch . Ba mà mà cho th ng L ng theo th u xây d ng thì ch ng m y ch c?" Em nói v i m , "M i ng i có m t s ch má. Con nh h i anh L ng tình nguy n bi t đ ng quân . Con khóc quá tr i. hai đ a gi n nhau c tu n. Cu i cùng con ph i n n n , ch anh L ng nh t đ nh không theo con". Má em c i, "Bây gi ai nói mà nghe?"

Tôi m c a, r i né ng i cho Sang vào quán. Cô ch là b n Sang m ng r ,

- Lâu l m không th y mà ghé tao nói chuy n. L y ch ng r i h ? Cô ch hóm h nh nhìn Sang.

- Đây là Th y b n em. Còn anh L ng, mà nh n ra không?

- Anh L ng có hình trong phòng ng mà y. Th y nhìn thoáng qua r i nói.

Thầy kéo Sang ngồi vào bàn ngay cạnh quầy tính tiền, mời tôi hoa Pensée nhiều màu khá đẹp.

- Anh Long uống gì?

- Cho anh Long ly cà phê sữa.

- Sữa nhiều hay ít. Thầy còn chút quê.

- Thầy hỏi anh kia! Sang hôm nhìn nhìn tôi.

- Cô cho Sang ly ca cao nóng nghe. Tôi nói, Trong khi chờ cà phê, tôi nghe nhạc mới nhàn, mời tôi nghe ca nhạc:

*Tôi nghe chuông trong mơ, anh đưa em về căn nhà cũ cao nguyên
trao chiếc hôn muộn màng,
có gì lạ lạ nực cười.
Lạnh nóng, nắng tháng rét căm, xóa mờ t chòm dế đàng,
cho tình yêu gửi t bu n...
Tôi nghe chuông trong mơ,
ta buông nhau l i trần trụi,
Mười lăm năm, mờ dĩ vãng, khó nguôi ngoai cơn muộn phiền,
Thà xa nhau, cho cơn đau, còn mãi mãi
Gặp lại chi, gặp lại chi, rồi mờ t ng i đi, cứ đi .*

Tôi không dám nhìn Sang, khi câu ca tôi đọc n này. Tôi đưa ly ca cao cho Sang:

- Em uống cho nóng!

Mắt thoáng buồn trên khuôn mặt trái soan, hiện lạnh. Tôi ép Sang uống hai ba ngụm nữa. Sang cầm tay tôi thút thốt, nói trong hơi thở:

- Em yêu anh.

Tôi hôn nhẹ bàn tay Sang. Tôi và Sang tự nhiên im lặng. Vừa lúc Thầy dậy:

- Hai người thì thút thốt gì đây, cho người chung vui đi chứ không?

- Ai chê nhậu hay và buồn vui cô Thầy? Tôi hỏi.

- Em và người đi tiếp cả anh. Sang mang cho em máy cuốn băng khi em mời mời quán. Sang giúp em nhậu uống đi. Anh thầy thút thốt hình treo góc kia không? Sang uống em đi.

Tôi nhìn Sang. Cả ba đều im lặng. Tôi chợt nghĩ, sao mình không quyết định. Nhậu khi có nhậu quyết định thì mình làm không được, cuốn cùng đàn nhậu cho định mệnh. Sang đưa ly cà phê cho tôi, đi:

- Anh uống đi cho nóng,

- Anh Long uống cà phê nhậu rồi rồi, cà phê uống được không anh? Anh cứ phê bình đi em pha ngon hơn. Thầy hỏi tôi:

- Cà phê ngon Thầy à!

- Anh khen thút thốt không?

- Thút chút!

Thầy đứng dậy khi có khách mời vào. Ông nghe thêm một bản nhạc nữa, Sang rồi tôi,

- Tôi nay em và anh đi Moulin Rouge nghe. Phòng nhạc này là phòng Hoàng Diệu. Ban nhạc hay và ca sĩ ca đúng cảm. Nhạc xong, về nhà em ngủ! Sang không cho tôi ý kiến.

Tôi do dự, nhìn chăm chăm vào mắt Sang,

- Làm gì mà sợ dè dặt. Anh sợ không có chỗ ngủ hở? Sang thì phải. Em không sợ thôi chứ anh sợ gì?

Sang rồi tôi thông minh, mắt câu trả lời cho hai câu hỏi,

- Tôi anh muốn ngủ phòng khách. Hai đứa hai ghế. Nói chuyện cho đã, rồi mới anh anh ngủ, mới em em ngủ. Nếu không, mình ngủ phòng khách của ba. Ba có phòng dành riêng để bản làm ăn của ba khi cần ngủ. Em mắt gì? Anh mắt gì? Phòng của em thì phải mang thêm chiếc ghế dài. Nằm bên cạnh, em nằm ghế, cho anh nằm gì? đúng chỗ hả?

Tôi vẫn không trả lời, cuối cùng nói một câu vô tội,

- Làm ai biết thì sao?

- Anh ơi, ai biết được. Mà có biết thì cũng có sao đâu? Mình ngủ và nói chuyện, có làm phiền ai đâu mà sợ. Trông anh mắt mà thông minh sao bây giờ ngây ngô dè dặt. Cũng may, em mà nói anh về hỏi cái em ngay, chắc anh chết đi ngủ luôn chắc. Em hỏi cho anh vui thôi. Chắc anh

phải làm theo ý em đó. Sang cầm tay tôi.

Chiều tối anh phải về. Mẹ anh chờ cầm. Em đi với anh luôn nghe, Tôi thay đổi chỉ nhận thu.

- Bây giờ mình về nhà anh, nói cho ba mẹ biết. Tối anh và em đi chơi, ngày nhà bạn cho mẹ khỏe trông. Sang vui về.

Tôi trở lại cà phê, Thầy không nhận. Nhưng Sang nói Thầy phải nhận,

- Mày cầm đi. Bây giờ tao với anh Long về nhà anh Long. Tối tối tao đi ngủ. Tối cày bôn, không đi đâu cho vui.

Thầy chào hai đứa tôi, Thầy nói với Sang,

- Mày hạnh phúc quá,

Sang cười, rồi nắm tay tôi đi ra cửa.

- Anh ghé tiệm giò chả em mua ít chả lụa về cho mẹ. Sau đó về nhà em, lấy xe.

Về nhà, Sang lật đật vào phòng, tắm, thay chiếc Soiré màu hồng lật khá đẹp. Sang trang điểm như nữ, trang nhã. Tôi chờ Sang đi, thầy hỏi hai mươi phút thì tối nhà tôi. Dùng xe ngoài sân xong vào nhà, chả có mình mẹ tôi. Sang mang khoai chả lụa lật trên chiếc đĩa, đơn giản,

- Tối nay con mua ít chả lụa mẹ dùng. Đợi con dọn cầm, anh Long và con ăn. Mẹ ăn với tôi con luôn nghe.

- Không bác ăn rồi, hai đứa ăn đi.
Sang nhìn cảm, hai đứa ăn, nói chuyện, đùa thoải mái vui. Đang ăn, má tôi hỏi tôi,

- Bao giờ con đi. Má nhìn mấy món quà cho con rồi đó,

- Má mua gì cho anh Long. Đều con mua, con sắp xếp cho anh Long, má khỏi mệt. Sang hỏi má tôi.

Má tôi nhìn tôi ngạc nhiên hỏi ý kiến. Đã rồi, đâu không được, tôi nói với má tôi để Sang lo. Tôi biết Sang mua biết tôi mua gì.

- Anh Long nhìn nhìn má mua gì vậy? Sang làm biết hỏi,

- Nó nhìn mua mấy món, khoai lang khô, và hoa tươi. Má tôi vô tình trả lời.

- Hoa tươi này a hỏi má. Con biết rồi. Đều con lấy.

Sang nhìn tôi, hăm:

- Quà gì cũng được. Hoa tươi, đừng hong. Hoa tươi thì không được, cần tươi.

- Anh mua cho gia đình người bạn mà. Tôi chẳng cần,

- Ai cũng vậy. Em không mua. Anh mang đi tặng cô nào chẳng gì?

- Em pha trà anh uống nghe. Mình uống trà, chúng 9 giờ đi là vậy. Chờ chúng hai tiếng đồng hồ, vậy nhà em nấu chút gì ăn rồi đi ngủ. Nghe được không?

- Em muốn gì cũng được. Có lẽ nào anh được đi ngủ khi chúng đang trình đâu.

- Vậy mình đi thôi chúng chờ. Sang chờ đi.

Hai đứa tôi tới nhà hàng Moulin Rouge. Tuy là ngày thứ bảy nhưng cũng khá đông khách. Sang chọn chiếc bàn nhỏ gần ban công.

- Em kêu champagne nghe anh, Sang kêu một chai Champagne

- Chúng cần gì nữa anh? Champagne không? Cô tiếp viên hỏi.

Sang trả lời không. Cô tiếp viên đi.

- Đây, tôi mời bạn uống rượu nhé anh!

Sang ngó đi đâu đó vào vai tôi. Tôi nhìn sàn nhà. Mọi chiếc đèn chìm xuống sàn thụt xuống, biến slow, có vài chiếc ra sàn. Cô tiếp viên mang chai champagne đặt trong chiếc xô nhôm kèm theo một khăn trắng quấn quanh chai rượu và hai chiếc ly thủy tinh. Chờ cô tiếp viên đi, Sang mở chai Champagne. Chiếc nút chai biến lên trên và rơi vào góc phòng. Sang rót vào hai ly, và nâng ly,

- Chúc anh luôn mạnh mẽ và hai đứa sẽ mãi mãi thành vợ chồng.

Chợt rùng rợn u the the, ngớt dờ dờ u trên luôi. Tôi uống mọt nĩa ly. Sang lúi chằm đậy cho tôi, rồi
rồi tôi nhẩy bộn Boston. Ban nhạc chời hay. Cô ca sĩ ca, giởng trộm, ngớt ngào:

*Em mọt thọt anh, nọt i kia xa lọt m,
Đọt khúc đêm nay, mọt mình em, mọt mình ta.
Tiọt ng lá rọt i vô tình bên khung cọt a
Em bọt vọt, ta thọt n thọt nhưng nhọt,
Mọt giọt t sọt ng rọt i nhọt giọt t nọt c bụn
Ta mọt thọt y em nọt i kia xa lọt m,
Em cô đọt n, ta vọt ng trán cô đọt n,
Đọt khúc đêm nay, chọt ng thọt nào giang đọt,
Trong nọt i khát khao, em chọt m chọt m quay vọt .....*

Tiọt ng nhọt c nhọt p ba chọt m chọt m, đèn mọt mọt. Sang quàng hai cánh tay trên vai tôi, chân nhè
nhọt theo tiọt ng nhọt c. Sang nói bên tai tôi, "bộn nhọt c bụn và đúng tâm trọt ng cọt a Sang ..." Cô
ca sĩ vọt n rót giởng ngớt ngào:

*Vì đọt i không nhọt là mọt,
Nên em đâu trách anh họt ng họt
Vì tình không nhọt là mọt,
Nhọt ng yêu ai, vọt n yêu suọt t đọt i
Mà đọt i còn nhọt u giông bão,
Xin anh đọt ng nói tiọt ng yêu em,
Thôi không cọt n nói nọt a, anh nọt i.*

Lọt i nhọt c nhọt oán trách, nhọt giọt n họt n. Hai đọt a tôi thọt họt n theo tiọt ng nhọt c cho tọt i khi tiọt ng
Saxo vút lên rọt i tọt t lọt m. Tiọt ng vọt tay nọt i lên. Tôi và Sang vọt chọt ngọt i. Sang họt i,

- Anh thích bộn nhọt c không?

- Anh sọt thì đúng họt n.

Sang đưa a ly rượu cho tôi, rượu làm ấm môi.

- Phụng Hoàng Pleiku có gì ng nhớ Moulin Rouge không anh. Sang đưa t ng t h i tôi

- Ở đây ít lính h n, ít lính h n. Ở Phụng Hoàng, em thấy m c đưa lính ra sàn nh y nhi u h n. C c gì em lên Pleiku, nh y v i anh m t đêm. Tôi nói nhỏ nh .

- Đi v i anh, ng i v i anh m t n i nào đó, em không s , vì em hi u anh. Biết bao nhiêu n anh và em g p nhau riêng , thi u gì c h i, nh ng không bao gi anh sàm s v i em. Chính vì thế em th ng anh nhi u.

Tôi im ng nghe Sang. Sang nắm bàn tay tôi th t ch t. Tôi th ng ch ng nh mình l a d i Sang, nh ng th t ra, tôi không dám quy t đ nh vì cu c chi n nghi t ngã. Su t năm tháng hành quân, m ng s ng b p bên, b n bè quanh tôi, cùng khóa tôi đã ch t, đã b th ng. Tôi s , không ch riêng tôi mà cho nh ng ng i g n gũi tôi, th ng tôi nh Sang, nh Qu nh... Sang ng i d a h n vào vai tôi nh mu n t n h ng giây phút g n nhau, đã lâu l m r i m i có d p. Sang rót ti p rượu cho tôi. Cô ca sĩ ti p t c ca:

*Anh xin em m t l n cu i,
Đ ng trách anh đ ng gi n anh nhé em,
Anh van em, em nói đi, em nói đi
Em nói s không bao gi bu n,
N u ngày mai n u chúng mình xa nhau,
Anh xin muôn k p yêu em mà thôi .....*

Đi u Rhumba r n ràng. Nhi u ng i ra sàn, tôi và Sang cũng ra. Sang nh y r t hay. Tôi khen, đúng là n sinh Couvant, b c chân th t hay. Sang ghé sát m t vào tôi, c m khen. Mùi n c hoa Chanel 5, nh nhàng làm tôi ngây ng t. B n nh c h t, hai đ a ra ng i. V n ng i d a vào tôi,

- Em c c gì c mãi nh th này. Anh không ph i v đ n v , mình làm đám c i...

- Lạy gì ăn. Tôi hỏi đùa,

- Em làm thế kỷ cho ba em để nuôi anh rồi. Tôi nhìn anh, dành để uống cà phê và đi phòng trà để không?

Nhìn đang hỏi, hỏi 11 giờ rồi, mình vẫn nghe anh, Sang đưa bóp cho tôi,

- Anh trả tiền. Còn tiền của anh, mang về Pleiku tiêu. Bớt cả khi nào anh về Dalat, em chi.

Tôi kêu tính tiền. Chỉ cần đèn pin nhỏ trong tay cô tiếp viên vừa để sáng để thấy số tiền. Tôi đi, không quên để lại tiền pourbois. Xong xuôi đưa bóp cho Sang, hai đưa tôi về nhà Sang.

Tôi đứng Hoàng Diệu lên dốc Duy Tân, rẽ phải, căn nhà đầu tiên là nhà Sang. Tôi dắt xe vào garage. Hai đưa tôi vào bếp, căn nhà rộng, quá rộng với ba người. Sang hiểu ý tôi:

- Hiểu khi ba má đi xa, mình em ở nhà. Em ở cả phải chỉ có anh ở. Anh về nhà, em nấu cơm hai đưa ăn, vui biết mấy. Anh thay quần áo ngủ đi, em cũng thay quần áo. Anh thấy bữa này để không, để, em chuồn bữa thức ăn nghe, em làm mì hoành thánh nghe, anh pha em pha hai ly Ca Cao nóng. Ăn xong, mình nằm phòng khách nói chuyện. Sang mặc bộ đồ ngủ thướt thướt, lú lo để chuyện.

Sang nấu thướt mau, hai tô hoành thánh, có mấy củ hành tím xanh trên mặt. Sang mang thướt để riêng ra chén nhỏ. Tôi cả Sang gặp thế này, bữa kia. Hai đưa vừa ăn, vừa nói chuyện:

- Pleiku, có cô nào nấu ăn cho anh không?

- Không.

- Anh ăn cơm với ai?

- Khi đi hành quân ăn cơm với lính, với hậu cần, ăn cơm thán.

- Tôi nghĩ phải chờ anh. Tôi biết anh chờ, anh muốn chờ nhưng không cho anh. Anh mà không quên ai thì em không bao giờ tin được. Em suy nghĩ chuyện của em thì em biết anh phải quên nhiều cô, nhưng biết làm sao em giúp anh được.

- Đợi anh rửa cho, em đi lấy quần đi!

Tôi dành rửa chén. Sang lên lầu, mang hai quần, hai giày,

- Mình ngồi ngay phòng khách nghe anh. Anh gọi này. Em gọi này,

Sang nói chuyện, hát chuyện tôi và Sang, chuyện mấy người bạn làm quen Sang

- Em chờ chờ anh, còn người ta chờ chờ em, giáp vòng, Sang hát nhỏ nhỏ, mà đi đâu là mình, nên em không trách anh hàng giờ.... Tiếng nói chuyện như là, hai đứa ngồi thì phải khi nào không hay.

Tôi có thói quen thức dậy sớm, nhìn đồng hồ, 6 giờ sáng, vào phòng rửa mặt, tắm nước nóng. Lâu lâu rửa mặt đi tắm nước nóng thì nhà, thì phòng phải ra thì phải mình có phòng tắm nước nóng. Tắm xong, ra phòng Sang còn ngủ. Tôi nắm tay Sang. Bàn tay Sang ấm áp, khuôn mặt hiền lành, dễ thương. Sang còn ngủ nhưng nắm tay tôi. Tôi ngồi yên lặng trong ánh đèn ngủ là mình, không mở đèn. Sang cầm mình, nhấc ra tay tôi. Sang cầm đồng hồ, nắm chặt tay, nắm tay, nắm tay, nắm tay tôi nắm xuống. Sang lẫn mình thu gọn vào trong, rồi nói chuyện này sang

chuyện khác:

- Anh nằm đây này. Không ai ăn thịt ăn cá gì đâu mà anh sợ. Chẳng có anh vậy thôi. Chẳng mấy ông khác, cứ tưởng mình tưởng như mình ăn thịt ăn cá gì. Anh ngủ ngon không? Đêm qua trời có khi ngủ, em hôn má anh, anh đâu biết gì. Em tính nằm chung ghế với anh nhé anh la. Trông khuôn mặt anh đẹp thế này thì thôi.

Sang quàng tay ôm tôi. Ngửi tôi Sang còn nguyên hương thơm, mùi nước hoa nhẹ nhàng. Tôi cảm thấy hạnh phúc,

- Nằm với em một chút rồi mình dậy uống cà phê. Ồ Pleiku, có ai đòi nằm ngủ với anh không? Anh không quen ai hết đâu. Thôi em cứ tin anh, đừng có ngày nào hay ngày này. Hai đứa nằm. Sang nói chuyện nhỏ nhỏ, tiếng chuông đồng hồ điếm 7 giờ. Sang dậy.

- Em đi tắm, xong chuẩn bị thức ăn sang cho anh.

Sang tắm xong, thay bộ đồ pyjama màu xanh:

- Bây giờ anh muốn ăn gì nào? Bánh mì thịt nguội hay xôi nếp nướng. Em ngủ xôi nghe. Lốp nướng có sẵn, em hấp xong mình ăn. Anh pha em pha cà phê, em uống cà phê, ít cà phê thôi.

Tôi pha hai ly cà phê, cảm ly cà phê cho Sang, và cho Sang uống ngắm nhé. Tôi hỏi Sang:

- Có ai cảm nhận anh cho em uống không?

- Không. Nhưng nếu em muốn, chắc chắn nhé. Bây giờ thì chia, em mê anh. Má nói em vậy!

Thị m thoát vỹ mà mỹ ngày phép trôi qua. Suốt mỹ ngày tôi và Sang quăn quít bên nhau. Sang không cho tôi đi đâu, chỉ ghé thăm bên bè mĩt chút, đi đâu cũng có Sang. Sang rĩt lĩ ch sĩ, nên bên bè ai cũng mĩn. Tất nhiên là bên trai thôi. Kể này không gĩp ai khác hẳn là bên trai. Nghe đĩng Sang biĩt sĩ gĩp mĩy cô tôi quen, Sang né hĩt. Ngày mai tôi đã phĩ đi, Sang xuĩng chĩ vĩi tôi, vĩa đi vĩa tính toán:

- Em xuĩng lĩy quà mang vĩ nhà anh, gói ghém xong ra nhà em, ngĩ lĩi, ngày mai em đĩ a anh ra phi trĩng.

Xuĩng chĩ, tĩi gĩp cô chĩ quán, Sang hĩi:

- Bà má em đĩt mĩt mĩn, đậu và khoai lang. Chĩ có sĩn chĩ a?

- Xong rĩi, chĩ chĩ a có hoa, chĩ tôi mĩt chút. Cô chĩ hàng tinh ý. Thĩy tôi bên cĩnh, cô vui cĩĩi

- Thôi khĩi cĩn hoa chĩ à. Anh Lĩng đĩi ý rĩi. Mang hoa, sĩ không kĩp hoa héo mĩt. Sang nói.

Tôi im lĩng, đành phĩi thua Sang, đĩ Sang quyĩt đĩnh. Sang đĩ a tiĩn. Tôi cĩm mĩt xách thĩt nĩng. Tôi muĩn chĩ c Sang:

- Anh đâu có đĩi ý không mua hoa đâu.

- Em không muĩn anh mua hoa tĩĩi. Hoa tĩĩi thĩĩng tĩng ngĩĩi đĩp, em đĩi gì. Nĩu ngĩĩi đĩp hĩi tĩi, anh cĩ nói là em không cho mua. Sang tiĩp, đáng lĩ, không có quà gì nĩ a cĩ.

Hai đĩ a tôi vĩ nhà, ba má tôi ĩ nhà. Tôi nói:

- Mai con phải ra đôn vớ rớ i. Ba má ở nhà mớ nh kho.

Má tôi rớ m rớ m nớ c mớ t, hớ i tôi đã lớ y quà chớ a. Sang trớ lớ i,

- Con lớ y rớ i, con trớ tiớ n rớ i nghe má. Anh Lớ ong không lớ y hoa nớ a, vì anh Lớ ong phải vớ Kontum rớ i mớ i đi Pleiku, sớ hoa héo thì uớ ng lớ m má .

- Thôi con đi ra phớ ngớ , ngày mai con ra phi trớ ong sớ m. Tôi thớ a vớ i ba má tôi.

Ba má tôi buớ n bã, im lớ ng. Nhà tôi ít ngớ i. Tôi đi nhà vớ ng lớ ng. Sang chào ba má tôi, đôi mớ t Sang cũng đớ . Tôi hiớ u Sang khóc cho tình cớ m tớ i tôi. Nhớ ng ngày gớ n nhau bao giớ cũng ngớ n ngớ i. Trớ lớ i nhà Sang, ba má Sang mớ i gớ i đớ n thoớ i, phớ i hai ngày nớ a ba má Sang mớ i vớ . Giớ ng Sang buớ n buớ n:

- Anh và em chớ còn mớ t đêm nay nớ a, mai em đớ a anh ra phi trớ ong.

Sang sớ p quớ n áo, quà bánh gớ n gàng, đớ n dò:

- Anh đớ riêng bớ đớ ngày mai mớ c, bớ đớ ngớ , mai em giớ t và cớ t cho anh, lên Pleiku mua bớ khác. Đêm nay mình nói chuyớ n. Đêm không ngớ , em nớ m chung ghớ vớ i anh, không cho anh nớ m riêng nớ a. Em chớ a thớ y ai kớ nhớ anh. Thớ ong thì con gái sớ , chớ ai lớ i con trai sớ . Nhớ ng nghĩ cho cùng, em thớ ong anh cũng vì vớ y. Nớ u mớ t mai, hai đớ a mình không lớ y đớ c nhau, em vớ n yêu và cớ m phớ c anh.

- Thớ t ra mình yêu nhau, lo cho nhau. Chớ chớ vì vớ n đớ đàn ông đàn bà, anh không thiớ u gì ngớ i sớ n sàng chia sớ . Nhớ ng anh không thích nhớ vớ y, nhớ t là vớ i em. Tôi muớ n cho Sang hiớ u tôi hớ n.

- Em cảm ơn anh. Thành thật nói anh muộn, em là người thua cuộc ngay từ đầu. Sang ôm tôi thật chặt, hôn nhẹ lên môi tôi, nói trong hơi thở.

Đêm hôm đó, Sang và tôi ngồi chung một chiếc ghế, đắp chung chiếc chăn, vẫn mùi nước hoa thoang thoảng quyện quyện bên tôi. Sang nắm nép bên vai tôi, ngồi một góc ghế thật ngon. Nghiu lú trong bóng đêm Sang hôn nhẹ lên má, lên vai tôi. Tôi im lặng, lén dúi tay Sang ra, bồng bềnh về phía tủ rượu, rót một ly Martell, lấy máy mini nướng đá như quay như quay trong ly, rồi về ngồi cạnh Sang. Ánh đèn ngủ vờ mờ soi khuôn mặt hiên lành, chiếc áo ngủ rộng màu xanh trông Sang như nàng tiên trong truyện. Tôi nhấp từng ngụm rượu, mùi Martell thơm. Hết một ly, tôi lại bồng bềnh rót ly thứ hai. Sang vẫn ngồi ngon lành. Tôi ly thứ ba, vờ ăn uống xuống, Sang giật mình, cánh tay không đỡ tay tôi. Một phút, thấy tôi tay cầm ly rượu, Sang ngồi hẳn dậy:

- Anh không ngủ hả!

- Anh ngồi coi em ngủ cũng ngon rồi.

- Anh uống rượu hả, hơi quá đi thôi! Tiếng chuông đang hơi đánh hai tiếng:

- Trời, hai giờ mà anh không ngủ. Đưa em ly rượu.

Chờ còn một chút, tôi uống hết. Sang đẩy tôi xuống chiếc ghế:

- Anh ngủ chút đi kẻo mệt.

- Em muộn nghe anh hát không? Có hơi rượu, tôi hơi Sang.

- Em muốn nghe anh hát củ củ củ đi!

- Em uống gì không?

- Em muốn uống rượu u với anh.

- Không được! Hay anh pha cho em ly chanh Rhum nghe. Mấy đêm nay em thi u ng mà.

Tôi bước xuống sàn. Sang quàng tay sau lưng tôi, đi theo. Tôi pha cho Sang ly chanh, rót chút Rhum cho thơm. Sang ghé sát bên má tôi :

- Anh ca cho em nghe đi!

- Nhìn em phải hôn anh cho hu ch ,

- Đúng t, Sang nói.

- Đều c ch a? Sang hôn trán tôi th t kêu.

- Biết bao giờ cho đều c. Tôi c i.

- Anh tham l m. Sang dí trán tôi.

Sang đẩy tôi về chiếc Sofa, dựa vào ngực tôi. Hai đứa uống chung ly chanh. Sang uống rượu

Đà Lạt cho tôi. Tôi ca nhỏ nhỏ, và Đà Lạt hai Đà Lạt nghe:

*Gặp người yêu xa cách bao năm,
tim anh nhỏ rung động tình Đà Lạt,
Gặp tôi sống, rồi giờ đêm khuya,
mặt trăng thôi, khóc tình tha thiết,
ai biết đôi ta, tình chúng tôi pha,
ai biết đôi ta tình chúng tôi xa xăm,
Anh và đây hôm nay tình Đà Lạt..*

Sang ôm chặt vai tôi, hôn nhỏ môi tôi, nói nhỏ thỏn thỏc:

- Em yêu anh, Long người. Em không bao giờ luyến tiếc!

Tôi quên cả thời gian, rồi ca bây giờ nhỏ nhỏ n nhỏ và Sang:

*Cho lòng anh đau và ngày sau,
Anh âm thầm người như trăm năm....*

Sang nhỏ Đà Lạt mình trong hạnh phúc, tôi Đà Lạt ly chanh, Sang uống mặt hợp thời dài:

- Em muộn ngày mai anh động đi. Ngày mai anh sẽ thu nhỏ em.

- Mặt ngày nào đó, anh sẽ thu nhỏ em. Tôi bóp vai Sang.

- Thời nghe anh! Sang người nhìn thời vào mặt tôi, nhỏ nhỏ mặt ràn ràn.

Tôi gật gù t đầu, ca tiệp:

*Còn đâu yêu đầu, hững hờ cũ phai,
Năm tháng mịt mại, anh bây giờ, dửng dưng nhẽ xa lạ
Em âm thầm ngủi nhẽ trăm năm
Mây vờn trôi đi, tình vờn phân ly
Anh và em, ta còn lại gì
Giật mình nào, rồi giờ đây đêm nay,
Rồi u nhũn t môi khóc tình đầu ng cay,
Rồi u nhũn t môi khóc ngủi nhẽ có hay.*

- Thôi, em ngủ đi! Hết bài ca, tôi đi c Sang.

- Anh cũng ngủ em mời chầu.

Tiếng chuông thông thâu buông 3 tiếng.

- Anh ơi! Ba giờ rồi, anh ngủ một chút cho khỏe. Mai em dậy sớm, dậy cho anh ăn sáng. Mình còn phải đi phi trường.... Thế nào, em cũng lên Pleiku thăm anh. Hai đứa mình phải một vài đêm không ngủ... nghe anh.

Massachusetts, 2006

Phạm Long, cù 20

LĐ6/ bđq

